

INHOUD

REDACTIONEEL

Geachte lezers,

Hier zijn we er weer na een lange periode van afwezigheid.

De toenemende studie-en werkbelasting bemoeilijkten de geplande uitgaven.

Indachtig de te verwachten opleidingsomstandigheden en de gevolgen daarvan voor de continuïteit van het blad, heeft de redactie besloten de uitgave stop te zetten. Dit onder dankzegging aan allen voor de getoonde belangstelling en de geleverde bijdrage.

Een speciale dank aan de Korpschef van het Korps Politie Suriname voor het in ons gestelde vertrouwen. en

COLOFON

ZO, RAIO is een kwartaalnieuwsbrief van de RAIO's (rechterlijke ambtenaren in opleiding) in Suriname

Redactieleden:

Mr. Susanna M.M. Chu
Mr. Martha M. Creesburg-
Monkou
Mr. Daniëlle G.W. Karamat-Ali

Website:

www.korps-politie-suriname.com

Email:

surraio2004@yahoo.com

Adres: Grote Combeweg # 3
(2e verdieping)
tel/ fax: (597) 425575

IN DEZE EDITIE

Artikelen

Mr. Daniëlle G.W. Karamat-Ali

De toepassing van een strafvorderlijk
dwangmiddel: rechtvaardiging van politieoptreden? 1

Mr. Susanna M.M. Chu

De verpleegkundige en de rechten van de patiënt 5

Mr. Sharita Baldeorai

Alimentatie 9

**Criminaliteitsbeheersing begint bij preventie
-115- de Centrale Meldkamer**

12

Leren is groeien en groeien is leren

14

DE TOEPASSING VAN EEN STRAFVORDERLIJK DWANGMIDDEL: RECHTVAARDIGING VAN POLITIEOPTREDEN?

Mr. Daniëlle G.W. Karamat-Ali

Regelmatig veroorzaken opsporingsambtenaren schade bij binnentreden, huiszoekingen, achtervolgingen enz. Vaak rijst dan de vraag wie uiteindelijk die schade moet dragen. Voor de politie is met name van belang de rechtvaardigingsgrond 'wettelijk voorschrift'. De Hoge Raad heeft als uitgangspunt dat de toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel, voorzover deze toepassing schade toebrengt, *in beginsel* onrechtmatig is. De onrechtmatigheid kan evenwel worden weggenomen door een rechtvaardigingsgrond.

Dwangmiddelen zijn strafprocessuele maatregelen. Zij zijn hoofdzakelijk in het leven geroepen om de belangen van het strafproces te dienen, d.w.z. om de waarheid aan de dag te brengen of om de eventuele tenuitvoerlegging van straf of maatregel veilig te stellen.

Deze middelen omvatten de bevoegdheid om voor bepaalde doeleinden inbreuk te maken op rechten en vrijheden van personen. Zij mogen alleen worden aangewend voor het doel waarvoor zij in het leven zijn geroepen. Onder die personen neemt de verdachte een belangrijke plaats in, doch ook de rechten en vrijheden van anderen kunnen door de toepassing van dwangmiddelen worden aangetast.

De belangrijkste rechten en vrijheden die bij het toepassen van dwangmiddelen kunnen worden aangetast zijn:

1. het recht op persoonlijke vrijheid;
2. het recht op het ongestoord bezit van goederen;
3. het huisrecht;
4. het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer;
5. het brief-, telefoon- en telegraafgeheim.

Zoals eerder gesteld is het typische kenmerk bij toepassing van een dwangmiddel aantasting van de rechten en vrijheden van de burger. Volgens art. 1 van het wetboek van Strafvordering heeft strafvordering alleen plaats op de wijze bij de wet voorzien. Dit houdt onder andere in dat geen andere dwangmiddelen mogen worden toegepast dan die, welke in de wet zijn geregeld.

Andere dwangmiddelen zijn in beginsel onwettig. Alleen indien de betrokkene toestemming daartoe geeft mag een opsporingsambtenaar handelingen verrichten die niet in de wet zijn voorzien, zoals bijv. het doorzoeken van een woning buiten de gevallen waarin volgens de wet huiszoeking toegestaan is. Indien er toestemming is gegeven, is er immers geen sprake van aantasting van rechten en vrijheden en dus ook niet van een dwangmiddel.

Verder is het de opsporingsambtenaar in de regel geoorloofd om datgene te doen wat iedere burger zou mogen doen, zoals het observeren van een pand vanaf de openbare weg of vanuit een ander pand waarvan de gebruiker dat goedvindt, of het volgen van verdachte personen over de openbare weg. Ook dan is van een dwangmiddel geen sprake.

Bij de uitoefening van dwangmiddelen is de optredende ambtenaar niet alleen aan de wet gebonden, maar ook aan een aantal ongeschreven rechtsbeginselen. Algemeen geldt voor elk overheidshandelen, en dus ook bij de toepassing van dwangmiddelen, dat dit moet voldoen aan een aantal ongeschreven rechtsbeginselen die men, toegespitst op de strafrechtspleging, beginselen van een behoorlijk strafproces noemt of – *beginselen van een goede procesorde*.

Het gaat bij de beginselen van een goede procesorde om *ongeschreven recht*. Voor wat betreft de politiepraktijk, kunnen wij uit de rechtspraak en literatuur de volgende categorieën van schending afleiden:

1. *Oneigenlijk gebruik van bevoegdheid (machtsverdraaiing of détournement de pouvoir)*.
Hiervan is sprake indien van een bevoegdheid gebruik wordt gemaakt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid gegeven is. Van oneigenlijk gebruik is geen sprake indien men bij de rechtmatige uitoefening van een bevoegdheid *toevallig* op een ander feit stuit, waarvoor die bevoegdheid niet geldt. Wanneer men bijvoorbeeld bij de aanhouding van een verdachte in een woning een vuurwapen aantreft, mag men dat in beslag nemen, ook al is men niet ter inbeslagneming binnengetroten.
2. *Misbruik van bevoegdheid (machtsmisbruik)*.
Hiervan is sprake indien er geen behoorlijke belangenafweging heeft plaatsgevonden. Hierbij zijn twee beginselen aan de orde, het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.
Volgens het *subsidiariteitsbeginsel* moet men bij de uitoefening van machtsmiddelen de grootst mogelijke terughoudendheid betrachten. Wanneer er meer mogelijkheden zijn om het beoogde doel te bereiken moet men die kiezen welke het minst ingrijpend is. Volgens het *proportionaliteitsbeginsel* moet er een zekere evenredigheid bestaan tussen het belang van het beoogde doel en het aangetaste rechtsbelang. Een bevoegdheid mag niet worden uitgeoefend met miskennis van andere, zwaarder wegende belangen. Zo zal het bijv. te ver gaan om van een arts die zijn rijbewijs niet bij zich heeft en die op weg is naar een patiënt de auto in beslag te nemen.
3. *Strijd met het gelijkheidsbeginsel*.
Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat gelijke gevallen een zelfde behandeling verdienen en dat discriminatie verboden is.

4. *Strijd met het fair-play-beginsel.*

Het beginsel van 'fair play' verwacht van de overheid eerlijk spel. Dit brengt o.a. mee dat de politie zich moet bedienen van behoorlijke opsporingsmethoden en bijv. niet in strijd met de waarheid aan een verdachte voor mag houden dat zijn maat al bekend heeft.

Wie in strijd met één van de hier genoemde beginselen handelt, handelt **onrechtmatig**. Dit kan o.a. tot gevolg hebben dat;

1. de rechter bij de behandeling van de strafzaak het onderzoeksresultaat van zulk een handelen als onrechtmatig verkregen terzijde zal stellen en niet laat meewerken voor het bewijs;
2. degene die als gevolg van onrechtmatig politieoptreden bij de opsporing van strafbare feiten schade heeft ondervonden kan de politie civielrechtelijk aansprakelijk stellen voor de onrechtmatig toegebrachte schade.

Dit artikel beperkt zich tot de civielrechtelijke aansprakelijkheid van de politie, derhalve zal ad 1 verder buiten beschouwing gelaten worden.

Regelmatig veroorzaken opsporingsambtenaren schade bij binnentreden, huiszoekingen, achtervolgingen enz. In beginsel levert dat een onrechtmatige daad op, de benadeelde heeft dan recht op vergoeding van de schade. Vaak rijst dan de vraag wie uiteindelijk die schade moet dragen. Voor de politie is met name van belang de rechtvaardigingsgrond 'wettelijk voorschrift'. Van de zijde van de politie wordt in dergelijke gevallen meestal aangevoerd dat de onrechtmatigheid van de schadetoebrenging wordt weggenomen door aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond: het binnentreden was rechtmatig indien het op wettelijke gronden gerechtvaardigd én geboden was om handelend op te treden. Het gevolg van deze redenering is dan dat de politie (de overheid) niet aansprakelijk is voor de schade, zodat de schade voor rekening van de benadeelde blijft.

In de uitspraak van de Hoge Raad van 23 november 1990 (HR 23 november 1990, NJ 91, 92) ging het om schade aan deuren, veroorzaakt door het (aanvankelijk) rechtmatig binnentreden door de politie nadat – met een op naam van de bewoner gestelde auto – een dodelijke aanrijding was veroorzaakt waarbij de bestuurder was doorgereden. Pas later bleek dat de dader de 16-jarige zoon was van de houder van het kenteken, die niet meer bij zijn vader in huis woonde.

De Hoge Raad oordeelde dat *in beginsel* de overheid verplicht was de schade aan de deuren te vergoeden, maar uiteindelijk bleef toch alle schade voor rekening van de vader op grond van aanmerkelijke 'eigen schuld': hij verstreekte regelmatig de autosleutels aan zijn zoon en was daarmee in ernstige mate tekortgeschoten in het treffen van maatregelen om te voorkomen dat de zoon met de auto zou gaan rijden.

Op grond van de uiteenlopende ernst van enerzijds de aan de vader verweten gedraging en anderzijds de aan de staat toe te rekenen omstandigheden, vereiste de billijkheid dat de schadeplicht van de staat in zijn geheel kwam te vervallen .

De Hoge Raad stelt zich dus op het standpunt dat, ook al was aanvankelijk in beginsel wel een rechtvaardigingsgrond aanwezig, het politieoptreden *achteraf* bezien – **voorzoover dit optreden schade heeft toegebracht** – onrechtmatig is, omdat daartoe de rechtvaardigingsgrond als ongenoegzaam moet worden aangemerkt.

Dat leidt er in zo'n geval toe dat de schade 'als door de 'schuld' van de overheid veroorzaakt' moet worden aangemerkt en moet worden vergoed, omdat men rekening moet houden met de mogelijkheid dat de aanvankelijke rechtvaardigingsgrond voor het politieoptreden later ongefundeerd kan blijken te zijn. (HR 26 januari 1990, NJ 1990, 794; HR 23 november 1990, NJ 91, 92). (het vervolgarrest HR 1-10-93, NJ 93, 761).

De Hoge Raad neemt tot uitgangspunt dat de toepassing van een strafvorderlijk dwangmiddel, voorzoover deze toepassing schade toebrengt, *in beginsel* onrechtmatig is.

De onrechtmatigheid kan evenwel worden weggenomen door een rechtvaardigingsgrond.

Met het oog daarop is de vraag actueel of er een 'aanvankelijke' rechtvaardigingsgrond voor de toepassing van het dwangmiddel kan worden aangenomen. Zo'n aanvankelijke (primair) rechtvaardigingsgrond is aanwezig wanneer er ten tijde van de toepassing van het dwangmiddel een *redelijke verdenking* tegen de verdachte bestond (art. 21 Sv), en ook overigens is voldaan aan de vereisten die het wetboek van Strafvordering stelt voor de toepassing van het dwangmiddel, terwijl geen sprake mag zijn van een buiten- proportionele toepassing daarvan.

Indien er géén aanvankelijke rechtvaardigingsgrond kan worden aangenomen, is er zonder meer sprake van onrechtmatig overheidsoptreden en dus van schadeplichtigheid.

Indien er wél een aanvankelijke rechtvaardigingsgrond bestond, maar uit het strafvorderlijk onderzoek daadwerkelijk blijkt van de onschuld van de (ex-)verdachte, is de overheid eveneens aansprakelijk omdat de aanvankelijke rechtvaardigingsgrond voor de toepassing van het dwangmiddel, *achteraf* ongefundeerd blijkt te zijn.

Geconcludeerd wordt dat de (achteraf bezien) ten onrechte door de overheid benadeelde burger niet zèlf met de schade mag blijven zitten: de schade van vergeefs politieoptreden mag niet op een individu worden afgewenteld, maar moet door de gemeenschap worden gedragen (hierin ligt besloten dat de toerekening van de gevolgen van het optreden aan de overheid niet is gebaseerd op een (mogelijk) verwijt aan de politie). Tevens leidt het (enkele) feit dat een aanvankelijke rechtvaardigingsgrond voor het politieoptreden achteraf ongefundeerd kan blijken te zijn, er niet stééds toe dat de overheid de gehele schade moet dragen. Een verdeling van de schade is ook denkbaar .

Mr. Susanna Chu

De medische technologie en diverse specialisaties in de gezondheidszorg versterkten de afhankelijkheid van de patiënt. Deze sterke afhankelijkheid maakte het noodzakelijk dat de patiënt tegen diezelfde gezondheidszorg beschermd diende te worden. Bovengenoemde bescherming werd gezocht in de formulering van de rechten van de patiënt:

- het recht op informatie;
- het recht op geheimhouding;
- het recht op vrije keuze van de hulpverlener;
- het recht op privacy;
- het recht op inzage in de medische gegevens;
- het recht op klachtbehandeling.

Genoemde rechten zijn afgeleid uit mensenrechtenverklaringen, wetgeving en civielrechtelijke verhoudingen.

HET RECHT OP INFORMATIE

Iedere patiënt heeft recht op informatie. Deze informatie hangt nauw samen met de toestemming van de patiënt, welke toestemming nodig is voor het verrichten van geneeskundige handelingen.

Het recht op informatie van de patiënt bestaat uit twee delen:

1. het recht om ongevraagd informatie te krijgen over hetgeen er met de patiënt gaande is;
2. het recht op antwoord op de door de patiënt gestelde vragen, welke bestaat uit: het recht dat er geluisterd en gereageerd wordt en voorts uit het recht op waarheid.²

---

¹ In Nederland zijn de rechten van de patiënt neergelegd in de Wet Geneeskundige Behandelingsovereenkomst (WGBO). Deze wet heeft tot doel het versterken en verduidelijken van de rechten van de patiënt. De WGBO bevat een regeling van de voornaamste patiëntenrechten, waaronder: recht op informatie, het toestemmingsvereiste en het recht op privacy. Genoemde wet bevat bepalingen van dwingend recht, waarvan uitsluitend ten gunste van de patiënt mag worden afgeweken. Suriname heeft wat patiëntenrechten betreft geen specifieke wettelijke regelingen.

² De waarheid bij de informatie bestaat in het verstrekken van zodanige informatie aan de patiënt, zodat hij op verantwoorde wijze tot een beslissing kan komen.

Op grond van de behandelingsovereenkomst arts – patiënt dient de informatie in het algemeen te omvatten: de diagnose, de keuze van de behandeling, de daarbij te gebruiken werkwijze (inclusief de inschakeling van andere hulpverleners), de ervaring van de arts met deze behandeling, de rechtstreekse en zijdelingse risico's, te verwachten pijn en ongemak, de voordelen van deze behandeling, de alternatieve mogelijkheden, de werkingen en bijwerkingen van geneesmiddelen.

Het geven van bovengenoemde informatie van een in het ziekenhuis opgenomen patiënt behoort in eerste instantie tot de taak en verantwoordelijkheid van de behandelende arts. Informatie dient de patiënt dus te vragen aan laatstgenoemde hulpverlener. Maar de Surinaamse praktijk is anders. In het ziekenhuis zijn zowel behandelende arts als verpleegkundigen bij de zorg van de patiënt betrokken. De behandelende arts is zelden bij de patiënt, waardoor de patiënt niet altijd de informatie waarop hij recht heeft kan vragen.¹ Het zijn juist verpleegkundigen die continu aanwezig zijn bij de patiënt en het eerst geconfronteerd raken met de vragen van de patiënt. Echter kan de verpleegkundige geen informatie inzake de medische behandeling aan de patiënt verschaffen, omdat dit niet tot zijn competentie behoort.

De verpleegkundige kan echter een belangrijke taak vervullen in het verschaffen van medische informatie, vooral als de aan de patiënt door de arts verstrekte informatie te technisch is en niet te begrijpen is. In dit kader is het van belang dat de verpleegkundige weet wat de behandelende arts heeft gesteld, en zal dan met de arts moeten afspreken welke medische informatie hij aan de patiënt zal mogen verschaffen.

Het hangt af van de behandelende arts of hij de verpleegkundige de informatie inzake de medische behandeling aan de betrokken patiënt zal laten verschaffen.

HET RECHT OP GEHEIMHOUDING

Verpleegkundigen hebben net als geneeskundigen een beroepsgeheim.²

Blijkens artikel 14 lid 1 van de Beschikking van de Minister van Volksgezondheid van 29 december 1981, No. 7540, houdende vaststelling Regeling Opleiding diploma A-verpleegkundige, legt de verpleegkundige de belofte tot geheimhouding af bij de diplomering.

---

¹ Dit hebben verpleegkundigen tijdens het op 23 juni 2000 gehouden seminar inzake “patiëntenrechten” naar voren gebracht. Enkele verpleegkundigen en andere gezondheidswerkers haalden tijdens het seminar aan dat de arts net enkele minuten bij de patiënt op de ziekenzaal doorbrengt, terwijl de verpleegkundige continu aanwezig is bij de patiënt. Als gevolg hiervan raken zij het eerst geconfronteerd met de vragen en problemen van de patiënt.

² Het beroepsgeheim van geneeskundigen is in artikel 27 van de Wet Uitoefening Geneeskundige Beroepen (GB. 1973 no. 150, laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2006 no. 22)”.

Genoemd artikel luidt als volgt: *“ Het bij het slagen uit te reiken diploma wordt ondertekend door de leden der examen commissie die bij het betreffende examen aanwezig waren en de Directeur van Volksgezondheid aan te wijzen functionaris, alsmede door de geëxamineerde, nadat deze ten overstaan van de Directeur, dan wel een andere, door de Minister aan te wijzen functionaris, de volgende belofte tot geheimhouding heeft afgelegd: “Ik beloof geheim te zullen houden al wat mij bij de uitoefening van het beroep van verpleegkundige als geheim is toevertrouwd of te mijner kennis is gekomen”. Op het diploma wordt het nummer ingevuld, voorkomende op het tevens uit te reiken onderscheidingsteken.”*

Uit het vorenstaande blijkt dat de patiënt recht op geheimhouding heeft. Dit houdt in dat wat de patiënt aan de verpleegkundige vertrouwelijk meedeelt of wat de verpleegkundige door de behandeling te weten komt, niet aan derden mag worden doorgegeven.

Dit recht op geheimhouding is formeel geregeld in het strafrecht en het privaatrecht.

Het beroepsgeheim is in artikel 332 van het Wetboek van Strafvordering geregeld middels een omschrijving van de zwijgplicht en luidt als volgt: *“Hij die opzettelijk enig geheim, hetwelk hij, uit hoofde van zijn hetzij tegenwoordig hetzij vroeger ambt of beroep, verplicht is te bewaren, bekend maakt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste honderd gulden”.*

In artikel 1930 lid 2 van het Surinaams Burgerlijk Wetboek en artikel 198 van het Wetboek van Strafvordering is het beroepsgeheim geregeld middels een omschrijving van het verschoningsrecht.

Het verschoningsrecht staat tegenover de getuigplicht van een ieder.¹ Dit recht heeft de verpleegkundige alleen in het belang van de handhaving van zijn plicht, namelijk om het geheim van de patiënt te beschermen.

HET RECHT OP VRIJE KEUZE VAN DE HULPVERLENER²

Op grond van het beginsel van contractsvrijheid heeft de patiënt recht op vrije keuze van de hulpverlener. Dit houdt in dat de patiënt de vrijheid heeft, om binnen de door de wet gestelde grenzen, zelf te bepalen met welke hulpverlener hij een behandelingsovereenkomst wenst aan te gaan. Van het recht op vrije keuze van de hulpverlener zal de patiënt gebruik willen maken, vanwege:

---

¹ Ingevolge artikel 1930 lid 1 B.W. zijn alle personen, bekwaam om getuigen te zijn, verplicht getuigenis in rechten af te leggen.

² Hulpverlener kan zijn: het ziekenhuis, de geneeskundige, paramedicus, verpleegkundige, ziekenverzorger, etc.

- de specifieke diagnostische of therapeutische methoden die de hulpverlener gebruikt, of
- zijn persoonlijke en vaktechnische kwaliteiten.

Het recht op vrije keuze van de hulpverlener is gecompliceerd. Van genoemd recht kunnen patiënten afzien of beperkingen accepteren, indien zij via een derde partij (verzekeringswezen, Stichting Staats Ziekenfonds (S.Z.F.)) in relatie treden met een hulpverlener. Indien bijvoorbeeld een S.Z.F.-patiënt wordt verwezen naar een specialist dan zal eerst genoemde een specialist, aangesloten bij het Staatsziekenfonds, moeten raadplegen. Raadpleeg de S.Z.F.-patiënt een specialist, die niet is aangesloten bij het Staatsziekenfonds, dan zal hij de kosten voor medische behandeling zelf moeten vergoeden.

De vrije keuze van de hulpverlener hangt ook af van de vrije keuze van het ziekenhuis.

Stel dat het geval zich voordoet dat een patiënt regelmatig klachten heeft over zware hoestbuien en kortademigheid. De betrokken patiënt wordt met deze klacht via zijn huisarts doorverwezen naar een longspecialist. Allereerst zal de huisarts de patiënt de vraag dienen te stellen onder wiens (welke longarts) behandeling hij wil zijn.

In dit geval zal deze vraag voor de patiënt overbodig zijn, omdat slechts het Academisch Ziekenhuis Paramaribo over een longspecialist beschikt. Dus ook al zou de patiënt naar een ander ziekenhuis willen gaan voor medische behandeling inzake zijn longaandoening, hij is genooddaakt naar het Academisch Ziekenhuis Paramaribo te gaan.

HET RECHT OP KLACHTBEHANDELING

Ten behoeve van de patiënt die een klacht heeft over een verpleegkundige, als deze bijvoorbeeld in zijn zorg tegenover de patiënt is tekort geschoten, zijn voor de patiënt voor de behandeling van zijn klacht de volgende instanties toegankelijk:

- a. het gerecht;¹
- b. de Inspectie Verplegende en Verzorgende Beroepen (IVV).²

---

¹ De verpleegkundige kan voor het tekortschieten in de uitoefening van zijn beroep zowel strafrechtelijk als civielrechtelijk worden aangesproken.

² Deze afdeling valt onder het Ministerie van Volksgezondheid. De IVV heeft geen formele grondslag als zodanig. Zij ontleent haar bestaansrecht aan de formele grondslagen van de Geneeskundige Inspectie, daar zij de taken van de toenmalige Geneeskundige Inspectie heeft overgenomen. De Geneeskundige Inspectie ontleent haar Grondslag aan respectievelijk G.B. 1938 no. 131, regelende het overheidstoezicht op de Volksgezondheid, G.B. 1951 no. 114 en G.B. 1962 no. 38, houdende wijziging van de Volksgezondheidsdienstverordening.

ALIMENTATIE

Mr. Sharita Baldeorai

Echtgenoten zijn elkaar staande het huwelijk getrouwdheid, hulp en bijstand verschuldigd. Zij zijn verplicht elkaar het nodige te verschaffen (vide artikel 156 Burgerlijk Wetboek, hierna als: BW). Ook zijn zij jegens elkaar verplicht hun kinderen te verzorgen en op te voeden (**artikel 157 BW**). Indien de echtgenoot, op wiens verzoek de echtscheiding is uitgesproken, geen genoegzame inkomsten heeft tot zijn levensonderhoud, zal de kantonrechter hem uit de goederen van de andere echtgenoot een uitkering tot onderhoud mogen toeleggen (**artikel 278 BW**). De verplichting tot het verschaffen van levensonderhoud houdt op door de dood van één der echtgenoten (**artikel 280 BW**).

Er is een alimentatieplicht voor:

- Echtelieden
- Ex – echtelieden onderling
- ouders en kinderen

ONDERHOUDSP LICHT VAN OUDERS JEGENS HUN KINDEREN¹

De verzorging en opvoeding van kinderen is een kostbare aangelegenheid waarvoor ouders verantwoordelijk zijn. Dit is wettelijk geregeld: ouders moeten voor hun kinderen zorgen. Als ouders uit elkaar gaan, moet voor dit onderhoud een financiële regeling worden getroffen.

Echtelieden (ongeacht in welke gemeenschap van goederen gehuwd) moeten elkaar volgens de wet getrouwdheid, hulp en bijstand geven en elkaar het nodige verschaffen. Zij moeten allebei, behalve onder bijzondere omstandigheden, bijdragen in de kosten van de huishouding. De rechter kan zulke afspraken op verzoek van één partner of beide partners wijzigen. Tegen een beslissing van de rechter op zo'n wijzigingsverzoek is beroep mogelijk.

ALIMENTATIE VOOR MINDERJARIGE KINDEREN

Omdat ouders altijd voor hun minderjarige kinderen dienen te zorgen, moet bij een echtscheiding voor de minderjarige kinderen een regeling worden getroffen. Als één van de ouders alimentatie voor een kind betaalde, dan loopt die betaling door tot het kind 21 jaar is en dus meerderjarig geworden is. Financiële verplichtingen van ouders staan los van het gezag. Ook kunnen ouders in het scheidingsconvenant de hoogte van de onderhoudsbijdrage vastleggen. In dat geval stelt de kantonrechter geen alimentatie meer vast.

¹ Deze plicht geldt ook voor kinderen jegens hun ouders.

Is het kind na de intrede van zijn meerderjarigheid door geestelijke of lichamelijke gebreken buiten staat zich zelf te onderhouden, dan blijft de vader tot zijn onderhoud verplicht (art. 342 lid 2 BW).

9

Wanneer ouders onderling geen overeenstemming kunnen bereiken over de hoogte van de alimentatie voor een minderjarig kind, dan stelt de rechter dit bedrag naar redelijkheid vast.

WAAR HANGT DE HOOGTE VAN DE ALIMENTATIE VAN DE MINDERJARIGE VANAF?

Het verschuldigde bedrag voor onderhoud en opvoeding van een minderjarige wordt bepaald naar evenredigheid der behoeften van de tot onderhoud gerechtigde enerzijds en het inkomen en vermogen van de tot uitkering verplichte anderzijds.

Ingevolge artikel 381b BW is de rechter bevoegd, de beslissing over de uitkering op vordering van de tot onderhoud veroordeelde of van degene aan wie de betaling moet geschieden te wijzigen of in te trekken. Deze wijziging of intrekking moet zijn gegrond op de overweging, dat de feitelijke verhouding (bestaande tussen de behoeften van de tot onderhoud gerechtigde enerzijds en het inkomen en vermogen van de tot onderhoud veroordeelde in verband met de op hem rustende lasten anderzijds) sedert het ogenblik, waarop bedoelde beslissing is gegeven, zo aanmerkelijk is veranderd, dat indien deze gewijzigde verhouding op genoemd ogenblik had bestaan, de beslissing een andere zou zijn geweest. Eveneens is de rechter bevoegd om op overeenkomstige wijze een door partijen getroffen regeling terzake van onderhoud te wijzigen of in te trekken.

Het Bureau voor Familierechtelijke Zaken in het kader van het verdrag van New York de aangewezen instantie en dus bevoegd om na de uitspraak van de kantonrechter de alimentatie te innen door middel van inhouding op het loon van de betalingsplichtige. Het Bureau zorgt ervoor, dat de gelden, aan haar betaald door betalingsplichtigen, overeenkomstig hun bestemming worden besteed.

Daarnaast kan dit bureau in rechte optreden ten behoeve van minderjarigen, die in Suriname hun woonplaats dan wel hun werkelijk verblijf hebben of hun woonplaats gehad hebben.

ALIMENTATIE V OOR DE ECHTGENOOT

Als mensen officieel uit elkaar gaan, houden de verplichtingen van het huwelijk op. Maar voor de onderhoudsverplichting ligt dat anders. De verplichting om financieel voor elkaar te zorgen, vervalt niet als mensen gaan scheiden of hun huwelijk na een scheiding van tafel en bed laten ontbinden. Heeft één der gewezen echtgenoten niet voldoende inkomsten, dan moet de ander in principe alimentatie betalen. De plicht om alimentatie te betalen houdt op als de ex - partner aan wie moet worden betaald, trouwt of gaat samenwonen met iemand anders.

Indien de omstandigheden van één der partijen verandert waardoor de vastgestelde of afgesproken alimentatieregeling niet meer redelijk is, kan de rechter een andere alimentatieregeling vaststellen.

KORTOM:

De rechter stelt op verzoek een alimentatieregeling vast als:

- nevenvoorziening bij de beslissing over de scheiding;
- nevenvoorziening op een aparte zitting ná de beslissing over scheiding;
- één der gewezen echtgenoten na de scheiding niet (meer) in staat is om geheel in het eigen levensonderhoud te voorzien;
- er een verzoek is gedaan om wijziging van de alimentatieregeling; zo'n verzoek om wijziging van de alimentatieregeling kan zowel door degene worden gedaan die alimentatie ontvangt als door degene die alimentatie moet betalen

HOE LANG DUURT DE ALIMENTATIE?

De alimentatie verplichting eindigt in principe als de afgesproken periode voorbij is dan wel wanneer de in de beschikking aangegeven termijn verstrijkt. De alimentatieregeling eindigt in elk geval als één van de ex-partners overlijdt. Ook eindigt de betalingsverplichting wanneer degene die alimentatie ontvangt, hertrouwt.

WAAR HANGT DE HOOGTE VAN DE ALIMENTATIE VAN DE PARTNER VANAF?

De rechter houdt bij zijn beslissing rekening met de behoefte van degene die alimentatie vraagt of ontvangt en de draagkracht van degene die alimentatie moet betalen of betaalt. Voor de rechter is van belang of de bijdrage in redelijkheid kan worden gevorderd. Voor de vaststelling van de hoogte van de alimentatie is de rechter afhankelijk van de informatie van beide partijen. Het is daarom van belang in het verzoekschrift/verweerschrift als op de zitting de noodzakelijke en juiste informatie door te geven.

KORTOM

Vaststelling van de alimentatie kan in onderling overleg tussen de scheidende partners of door de rechter. Wat veel alimentatiegerechtigden en alimentatieplichtigen niet weten of onvoldoende beseffen is dat iedere verandering in de financiële situatie gevolgen kan hebben voor de hoogte van de alimentatie.

CRIMINALITEITSBEHEERSING BEGINT BIJ PREVENTIE

115

De Centrale Meldkamer

Criminaliteitsbeheersing begint bij preventie. In ruime zin gaat het dan om opvoeding, herscholing, werkgelegenheid, binding aan de samenleving. In engere zin gaat het om specifieke op preventie van criminaliteit gerichte maatregelen. Om die prestatie te verbeteren zijn nieuwe investeringen wenselijk. In deze rubriek zullen investeringen in het kader van het beter beheersen van de criminaliteit belicht worden.

115 kiest u alleen bij spoedeisende zaken.

Dit zijn levensbedreigende situaties en heterdaadmeldingen van misdrijven.

Teneinde de veiligheid en het gevoel van veiligheid te vergroten alsmede de kwaliteit van de dienstverlening van het Korps Politie Suriname te verbeteren, is vergroting van de telefonische bereikbaarheid van de politie noodzakelijk. Ter realisatie van het voormelde is het rechtstreeks nummer (alarmnummer) in het leven geroepen dat **kosteloos** toegang geeft tot de politie.

Volgens de statistieken van de centrale meldkamer (CMK) ontvangt zij maandelijks ongeveer 4000 meldingen, waarvan ongeveer 2000 serieuze meldingen zijn. Daarom wordt geconcludeerd dat sommige personen (volwassenen en kinderen) het belang van het alarmnummer onderschatten. Wij benadrukken danook dat u het alarmnummer alleen belt bij spoedeisende zaken of te wel wanneer elke seconde telt.....

De politie is landelijk altijd (dag / nacht / weekend) **kosteloos** bereikbaar op het telefoonnummer 115, voor bijvoorbeeld als u een inbraak ziet of er wordt bij u ingebroken, of als er sprake is van een dader/slachtoffer confrontatie, of er is een ernstig ongeluk gebeurd, of er is sprake van een verdachte situatie.

De centrale meldkamer functioneert als intermediair tussen burger en politie. Vanuit die positie registreert en coördineert zij de afhandeling van binnengekomen meldingen.

De kritische reacties van burgers over het functioneren van de meldkamer en de aanrijtijd van de politie na gedane meldingen, hebben bijgedragen aan de verbetering van de dienstverlening van de politie. Echter zijn er nog interne en externe factoren die perfectionering bemoeilijken.

Externe factoren:

- taal barriere's (wanneer de melder het Nederlands of Sranantongo niet machtig is kan de communicatie moeilijk verlopen);
- de afstemming met 2^e lijns dienstverleners (z.a. SEH/ ambulance diensten en de brandweer);
- goede telefoon/ cellulairverbindingen;
- de verkeersintensiteit (beïnvloed de aanrijtijd negatief).

Interne factoren:

- beschikbaarheid van goede communicatie –en logistieke middelen;
- versterking van de personele en organisatorische bezetting.

Vaststaat dat de meldkamer per dag gemiddeld 130 meldingen binnen krijgt. Zulks variërend van levensbedreigende situaties tot aanrijdingen met materiele schade. Gelet op het verlangen van de burger voor acute hulpverlening enerzijds en anderzijds het streven van de politie om adequaat en snel in te spelen op dat verlangen is het wenselijk de burger te informeren hoe te handelen in noodsituaties.

Wat moet u doen in noodsituaties, waarbij politie, brandweer of ambulance nodig is?

- U belt bij het waarnemen of ervaren van de situatie onmiddellijk 115;
- iemand vraagt waar u bent en wat u nodig heeft: politie, brandweer of ambulance;
- u vertelt wat er aan de hand is, volgens het principe wie, wat , waar, wanneer.
- geef uw melding helder en duidelijk door en voorkom onnodig tijdverlies.

In het kader van een betere veiligheid zijn korte lijnen tussen burger en politie van wezenlijk belang. Deze korte lijnen zijn onder andere gestimuleerd door de aanstelling van buurtmanagers. Hoewel het tot nog toe niet mogelijk is aangifte te doen via internet, heeft deze ontwikkeling de aandacht van de korpsleiding.

VEILIGHEID, EEN ZAAK VAN U EN DE POLITIE!

Bel bij problemen zo snel mogelijk de politie (tel. 115) en geef hen zo veel mogelijk elementen om de dader(s) te identificeren.

www.korps-politie-suriname.com

Vijf gezond eten- tips

Wat is gezond?

Over wat gezonde voeding is zijn de meningen verdeeld. Hoewel een echt goed voedingsadvies een persoonlijke aangelegenheid is, gelden er wel enkele algemene regels.

Eet:

1. gevarieerd
2. niet te veel
3. minder verzadigd vet
4. veel groente, fruit en brood
5. veilig (hygienisch, onbespoten, was alle groente goed, kies voor verse producten).

Dagelijkse energiebehoefte

Vrouwen: 1800 tot 2000 kcal bij een passieve en 2000 tot 2200 kcal bij een actieve levensstijl

Mannen : 2000 tot 2200 kcal bij een passieve en 2200 tot 2400 kcal bij een actieve levensstijl.

Vet

Vervang waar dat kan verzadigde vetsoorten als boter, dierlijke vetten, en niet-plantaardige margarines door plantaardige vetten en olien met een hoog gehalte aan onverzadigde vetzuren.

Zin en onzin over extra calcium

Het eten van grote hoeveelheden kalk helpt nauwelijks tegen botontkalking (osteoporose). Veel effectiever is zorgen dat de calcium die we binnenkrijgen daadwerkelijk wordt opgenomen. Hierbij speelt vitamine D een belangrijke rol. Deze vitamine wordt door het lichaam aangemaakt onder invloed van zonlicht en is ook als pilletje te koop. De opname van calcium wordt vooral gunstig beïnvloed door lichaamsbeweging en zonlicht.

Voldoende drinken

Naarmate de leeftijd vordert neemt de dorstprikkel af. Te weinig drinken kan leiden tot uitdroging en nierbeschadiging. Vergeet dus niet veel (minstens 1,5 l per dag) vocht te drinken.

Bron: Zin nummer 1 januari/ februari 2005

Calorieënwijzer

Op www.caloriechecker.nl kunt u berekenen hoeveel calorieën u op een dag binnenkrijgt. En heeft u een maaltijd in gedachten, dan kunt u op de site nagaan of dit ook qua hoeveelheid calorieën een goed idee is.